

Refik Bugdaycı, Mehmet Koç, Hasan Cabir ve İsa... Bugün İsa yoldaşın yazısını yayınlıyoruz. Bu yazılar, 1987 ve 88 tarihlerinde ve o dönemin kendine özgü koşullarında yazılmış yazılardır. Aradan 20 seneden fazla bir zaman geçti. Bugün bile güncelliğini koruyor. ACİLCİLER örgütümüz içersinde az yada çok farketmiyor, belli bir dönem bulunmuş ve M.Ural'ı tanıma talihsizliğine 'nail' olmuş sıradan bir taraftarımıza, Mihrac Ural hakkında ne düşündüğünü sorun, alacağınız cevap bunlardan farklı olmayacaktır. Bu yoldaşlarımızdan M.Koç dışındaki diğer 3 kişi ANTAKYA'lıdır. Bizleri " Antakya düşmanlığı" yapmakla "suçlayan" Mihrac adındaki devrimci katiline aldırmayın. Antakya'lı devrimcilerle bu hain'in ortak hiçbir yanı bulunmuyor. Antakya'lı devrimciler bu haini hepimizden çok daha iyi tanıyorlar. Babasına gönderdiği " küçük bir hediye paketi" polis tarafından bunu götüren yoldaşın üzerinde yakalandığı zaman, gönderilen " hediye"nin " altın"olduğunu görerek şaşkına dönen Antakya'lı yoldaşlar bu haini bizden çok daha önceleri biliyorlardı.

İsa yoldaş'ın bugün yayınladığımız yazısını 22 sene sonra tekrar okudugum zaman bir kez daha şaşırdım ve gerçekten üzüldüm. Bırakalım bu hainle"omuz omuza mücadele" edeceğimiz günlerin heyecanıyla yaşadığım yıllara, aynı sofraya oturduğum saatlere bile üzüldüm. "yoldaş" dedigim günlerime üzüldüm. İsa yoldaşın yazısını okudugum zaman, bir kere daha inandım ki, bırakınız devrimci ahlak ve dürüstlüğü, "feodal namus" kavramından bile zerre kadar nasiplenmemiş bir "lagım faresi" ile karşı karşıya olduğumu birkez daha anladığım için üzüldüm. Kendi "namus" kavramından rahatsız olan ve onun tedirginliği vede bunalımı ile yaşayanların, başkalarını da kendisine benzetmek için ne kadar alçalabileceklerini değil, çukurlaşabileceklerini gördüğüm için üzüldüm. Türkiye sosyalist hareketi içersine sızmaya çalışsan, "...irin olmuş bu yara"nın kökünden " değilip lagım çukuruna atılması gerekiyor. M.Ural'ın layık olduğu yer orasıdır.

İBRAHİM YALÇIN

YOLDAŞLAR...

10 yılı aşkın devrimci mücadele içersindeyim ve THKP-C (ACİLCİLER) içersinde,sempatizan yada militan olarak üzerime düşen,gücümün yettiği tüm örgütsel görevlerimi, örgüt disiplini gereği,severek ve tam bir gönüllülük ile o gün için ne gerekiyorsa, bütün çalışmalara katıldım. Öğrenciligim süresince 1 yıl cezaevinde yattım. Cezaevinde çıktıktan sonra, öğrenciligime ve devrimci mücadeleye kaldığım yerden devam ettim. 12 eylül faşizminin gelmesiyle birlikte aranır duruma düşerek ülkeyi terketmek zorunda kaldığım için Orta-Dogu'ya geçtim. Orta-Dogu' ilişkilerim,

THKP-C(ACİLCİLER) MK üyesi ALİ SÖNMEZ yoldaş ile devam etti. 1983 tarihinde LÜBNAN'a

gittigim

tarihe kadar, Ali Sönmez yoldaşın sorumlusu olduğu alanda, yoldaşlar arasındaki ilişki ve samimiyet ortamından etkilenererek,aktivitemi ve ilişkilerimi bir üst boyutta sürdürüp devam ettirmek için daha çok çalışmak gerektiğine inandım. Adı geçen dönemde,ölüm diye

bir şeyin varlığını

kesinlikle düşünmüyor, ölümü , örgütsel bir görev olarak görüyor ve kendimi buna göre her zaman hazır hissediyordum dersem, kesinlikle abartmış sayılmam. 1983 de LÜBNAN'da yaşamımı kendi olanaklarımla örgütlemeye çalıştım. İnşaat ve boya işçiliği yaptım. Askeri eğitim kamplarında uzun süre kaldım. EL-FETİH kamplarında, " ASKERİ EGİTİM SORUMLULUGU" da yapmak kaydıyla, İSRAİL SİYONİZMİNE KARŞI

savaşlara katılarak " ön cephe"lerde savaştım. Örgütümün prestiji ve Türkiye devriminin gururunu yükseklerde tuttum. Savaşlarda yaralanarak hastahanelerde yattım. Devrime olan güvenim ve örgütüm; THKP-C (ACİLCİLER)'e

olan

inancım sarsılmadı. Örgütüm ve devrimci mücadele ugruna yapamayacağım birşey yoktu. Örgütüme güveniyor, asla örgüt yöneticisi yoldaşlarımdan şüphelenmiyordum. Aradan zaman geçip'te, LÜBNAN başta olmak üzere birçok şeyi daha yakından

" görmek

zorunda" kaldıkça, örgütüme, yöneticilerine ve ilişkilerine olan güvenim sarsılmaya başladı. Bu durum daha sonraları da devam etti...

Uzun zaman bulduğum Orta-Dogu'da," iki başlı" bir örgüt yapısı vardı. MİHRAC URAL ve ALİ SÖNMEZ olarak adlandırılabileceğim bu çok başlılık içinde,

ALİ SÖNMEZ yoldaş tarafından bir başka alana gönderilmek istenmeme rağmen istemedim ve ŞAM ÜNİVERSİTESİ'nde öğrenciliğe başladım. Lübnan'dan dönmüş ve Şam'a gelmiştim. Dört yoldaş ile ŞAM ÜNİVERSİTESİ ÖĞRENCİ ÖRGÜTLENME KOMİTESİ'ni oluşturduk. Ciddi ve etkili bir çalışma yaptık. Oysa bu ciddi çalışmamız MİHRAÇ URAL cephesi tarafından istenmiyordu.İlişkilerimizin bozularak, çalışma tempomuzun

ve moralimizin bozulması

için sürekli olarak dışardan müdahale ediliyordu. MİHRAÇ URAL'ın bulunduğu alanda " inşaat işçiliği" yaparak para kazanmamız, siyasi faaliyet yürütmemize tercih ediliyordu.Halbuki, o dönemde çok iyi biliyorduk; Türkiye'den siyasi ve askeri eğitim için getirilen yoldaşlara bile hiç bir eğitim yaptırılmıyor,uzun süre çalıştırıldıktan sonra," artık yeter", biraz daha kalırlarsa bunlarında "gözleri açılır" huzursuzluk çıkartırlar(!) ve yeni gelenlere " kötü örnek" olurlar

anlayışıyla, " beş para " vermeden Türkiye'ye gönderiyorlardı. Her zaman olduğu gibi, bu yoldaşlar, daha Türkiye'ye ayak basar basmaz

YAKALANIYORLARDI.

İlişkilerim ve örgüt merkezine olan güvensizliğimin kaynağı böyle oluşmaya başladı. Kendi yoldaşlarını “ ucuz işgücü” görüp,örgüt adını kullanarak yoldaşlarının sırtından para ve kariyer edinmekten başka hiçbirsey yapmayan bir örgüt merkezinin üreteceği siyasetin, doğru olsa bile samimi olmayacağını bildiğim için, kuşkularım her geçen gün artmaktaydı. Herseye rağmen,” yakında düzelir”, “ böyle gitmez”, birileri çıkar ve bu karışıklığı toparlar diye bekliyordum...

Önümüzde, yıllardır sözü edilen bir kongre vardı ve hapisanelerden çıkan bir çok yoldaş bu kongreye gelecek deniyordu. Örgütümüzün içinde bulunduğu çirkin ilişkilerin, kongre’den sonrada devam edeceğini,Türkiye’den yeni gelen yoldaşların bile, MİHRAC ve adamları tarafından kısıpaca alınacağını nereden bilebilirdim. Kongreye rağmen hiçbirsey değişmedi. Kongre’nin üzerinden

iki yıl geçmesine rağmen, kongre kararlarının yayınlanmaması, yoldaşları birbirinr düşürme, birbirlerine karşı kullanma,dedikodu ve yalanlarla örgüt yönetme(!) taktikleri öyle bir noktaya geldiki, herşey “ arap saçına” döndü. Birgün önce kendileri tarafından alınmış kararları bile, bir gün sonra yine kendileri uygulamayan, kendi aldıkları kararlara bile saygıları olmayan insanlar tarafından ele geçirilmiş bir örgüt...

Olumsuzlukları görerek rahatsız olan ve eleştiren ‘yoldaş’larını tasfiye etmeye daha da hız vermişti. Okulumu yarıda bırakarak geldim avrupa’da, Orta-Dogu’da gördüğüm

tüm çirkinliklerin hepsiyle karşılaştım. 1987 yılının son aylarında, avrupa’ya gelir gelmez gördüğüm ilk sorun, tüm yoldaşların birbirlerine düşürülerek, hepsinin teker teker yönetilmesi(!)

oldu. Aynen Orta-Dogu’da kopya edilmişti. Sanki ‘küçük orta-dogu’da bulunuyordum.

Bir yığın yoldaş örgütten ayrılmış, birçoğu da bekleyiş içersindeydi. Tam bu dönemde ALİ SÖNMEZ yoldaş hakkında ‘Avrupa’da ayrılık çıkartabilir’ kuşkusuyla olmadık igrenç karalamalar ve pislik atarak,

örgüt MK’den uzaklaştırdılar.

Sıranın CEMAL (İBRAHİM YALÇIN) yoldaşa geldiğini ‘ şaka’ yollu konuşmaya başlamıştık. Hiçbir şeyin

ciddiyeti kalmamıştı. Örgütümüzün bu duruma düşürülmesine meydan verenlere karşı muhalefet eden yoldaşlarla yeni bir arayış içersine girmiştik.

TÜRKİYE KOMÜNİST EMEK PARTİSİ(TKEP) , ‘Anadolu

Komünist partisi(AKP) ile SOSYALIST VATAN PARTİSİ (SVP) ve benzeri örgütlenmeler üzerine aylar süren tartışmalar sonunda, TKEP'ne geçmek konusunda oluşan genel eğilime tüm yoldaşlar katılarak kesin tavrımızı açıkladık. Bu süre içerisinde, TKEP avrupa sorumlusu yoldaş ile birkaç kez görüşen CEMAL(İBRAHİM YALÇIN) Son güne kadar genel eğilimimizi belirtmeden ilişkileri kişisel düzeyde sürdürdü.(bu görüşmenin bir tanesinde bende bulundum) Henüz, tüm muhalefet tek bir anlayışta birleşmemiştir. TKEP'ne geçme kararımızı,bütün yoldaşlar hemfikir olduktan sonra açıkladık. Böylece,bugüne kadar içerisinde bulundugum örgütün, savundugum görüşlerine en yakın örgüt olarak TKEP'ne geçmek kararımızın en doğru ve isabetli olduguna inanıyorum. THKP-C(ACİLCİLER)'in bugün, sözde savundukları pekçok konu, zaten TKEP'den aktarılmıştır.

TKEP taraftarı olduğumuzu açıklamadan bir-kaç gün öncesine rastlayan bir gün, yanıma gelen ve Orta-Dogu'dan yeni gelen eski bir yoldas, bana hitaben; "...Salih hoca ile Deniz hakkında soruşturma yapıyoruz. Deniz, seni şahit gösterdi bu bakımdan sana birşey soracağız gelebilirmisin? " dedi. Bende,". Sizin soruşturmanız beni ilgilendirmiyor" dedim.Bu söz üzerine, içlerinden bir-kaç tanesi de " arap" olan 5-6 kişi saldırarak zorla bir arabaya bindirdiler. Önce derneklerine, sonra MİHRAC URAL'ın evine götürülerek " ellerim ve gözleri bağlı" olarak "üç gün sorguya çekildim".

Kaçırılmam ilginç degildi. İlginç olan, MİHRAC URAL'ın bana sordugu sorular ve beni yeniden örgüte " döndürmek" için başvurduğu yöntem idi. Şöyle diyordu MİHRAC;"...İsa, sen bizim kanımız(!)dasın,- alevi olduğumu hatırlatıyordu- bizimle senin aranda kan bağı var. CEMAL(İBRAHİM YALÇIN) ile senin aranda hiç birşey yok." Söze böyle yumuşak girerek milliyetçi duygularımı kabartamayacağını anlayınca sertleşmeye başladı. Yanında bulunan ve orta-dogu'da getirdigi "arap"lara, benim hakkımda " IHVAN"cı (Müslüman Kardeşler'den) diye yalan söylemiş olmalı ki, bu adamlar tarafından sorguya çekilmeye ve işkence edilmeye başladım. Daha sonra bu adamlardan bir tanesi beni tanıdı.(orta-dogu'da görmüş) " Ben bu kişiyi tanıyorum bu IHVAN'cı degil , sizin örgütten"di demez mi(!). Böylece bu adamların elinden kurtuldum ve

sorgulanmama MİHRAC ,ZAFER ,

SALİH

ve

ŞERİF devam ettiler.

MİHRAC URAL, daha önce hazırladığı bir yazıyı zorla bana yazdırmak istiyordu. Yazı da, CEMAL

yoldaş hakkında akla gelebilecek tüm igrenç şeyler yazılmıştı. Bazen konuşmalar sırasında

agzımda

CEMAL YOLDAŞ

sözleri çıkıyordu ve MIHRAC

buna çok bozuluyordu. “..Cemal yoldaş demeyeceksin, Cemal diyeceksin ” diye düzeltiyordu. MİHRAC URAL, kendisi hakkında söylenmiş ne kadar söz varsa, hepsini Cemal (İbrahim Yalçın) yoldaşa yazmış ve imzalamamı istiyordu. Öyle ki Cemal yoldaşın evinde kaldığım süre içerisinde,” Karısının başkasıyla ilişkisi olduğunu gördüm” diye ıgrenç şeyler bile yazdırılmaya çalışıldı. Aglayacak gibi oldum ve bu insanların ne kadar alçalabileceklerine bir kere daha şahit oldum. “...Bu yazıyı imzalamaktansa ölürüm daha iyi ” diyerek imzalamadım. “ Hadi bundan vazgeçelim ” diye gülüşüyorlardı. Son olarak, her zaman derneklerine gelmeye ve iki gün sonra yine dernekte, CEMAL yoldaş(İbrahim Yalçın) aleyhinde yazdıkları ıgrenç şeyleri okumam kaydıyla beni bırakmaya söz verdiler.

Bırakmadan önce, İbrahim Yalçın’a telefon etmemi istediler ve

şöyle söyleme mi” buyurdular”. “... Cemal, senin ne biçim bir adam olduğunu öğrenmiş bulunuyorum. Seninle bütün yollarım ayrıldı. Bir daha beni arama. Ben şimdi yoldaşlarımla beraberim ve MİHRAC (Ali hoca dedirtiyor) tarafına geçerek örgütümün güvencesine girdim” diye

zorla söylediler. Ellerinden böylece kuruldum(!) Kaçarım ve bir daha gelmem diye bana ‘kefil’olan yoldaşlarına ne yaptıklarını hala bilmiyorum. Cemal yoldaşa zorla telefon ettirildikten sonra ve telefonu kapattığım an, MİHRAC’ın ZAFER’e dönerek

keyifle, “Bu iş’ de

bitti” diye ellerini ovuşturması karşısında korkunç bir haz
duydum. Tükenmiş bir insanın çaresizlik içindeki çırpınışları
yüzünde okunuyordu. Kendi kendime, “ bunun gibi zavallıların
örgüt yönettiklerini düşündükçe, ayrılığımın isabetli olduğuna
daha da sevindim. Mihrac Ural adlı örgüt “ sekreteri” tarafından
bana yazdırılan bütün müsveddeleri kendisinin suratına
atıyorum. Devrimcilerin,

bu ve benzeri çapulculuklara baş vurmadıklarını bildiğim için, bu
gibi olayları tasvip etmiyor, bana yapılanların, bugüne kadar
THKP-C (ACİLCİLER) örgütüne olan emegim(!)in” karşılığı”
olarak görüyorum.

Siyasal-örgütsel nedenlerle, THKP-C (ACİLCİLER)den ayrıldım.
Türkiye devrimine aday bir örgütlenme olarak değerlendirdiğim
TKEP içersinde mücadelemi sürdürmeye karar verdim.

YAŞASIN KOMÜNİSTERİN BİRLİĞİ...!

KAHROLSUN ÖRGÜT TASFİYECİLERİ...!

İSA...